

missions Sammensætning. Det kunde vel herefter synes saa, at der vilde blive 3 Instanser: de i Lovforslagets § 1 omhandlede Mænd, der have at foretage Ansættelsen af den skattepligtige Indtægt i Distrikterne, Vigningskommissionen og Overligningskommissionen, men dette er ogsaa kun tilsyneladende. Forholdet er i Virkeligheden dette, at der i Distrikterne ikkun skal foregaa en Bearbejdelse af det foreliggende Materiale og paa Grundlag af dette fremsættes Forslag til Ansættelsen af Beboernes skattepligtige Indtægt, hvortilmod alle Spørgsmaal af principiel Betydning og alle Klager over Ansættelsen henvises til Vigningskommissionen, der saaledes i 1ste Instans kommer til at behandle og paakjende disse.

Hvad iøvrigt Enkelthederne i Forslaget angaar, skal Følgende bemærkes:

ad § 1.

Naar det i Paragrafens sidste Stykke er foreslaaet, at Vigningsmændene skulle sammentræde under Forsæde af et af Vigningskommissionens Medlemmer, er dette motiveret af Hensynet til Bigtigheden af, at Ansættelsen af den skattepligtige Indtægt foregaaer efter de samme Principer i alle Stadens Distrikter. Som Medlem af Vigningskommissionen maa den Paagjældende forudsættes at være henhørende med den Opfattelse af de herhenhørende Forhold, der er raadende indenfor Kommissionen, og det er derhos ved Forslagets § 3 paalagt ham, naar han finder, at en Ansættelse beror paa Afgjørelsen af et Principspørgsmaal, at for dre Sagen henviser til Vigningskommissionen.

Det er i Lovforslaget forudsat, at de enkelte Medlemmer af Vigningskommissionen hver for sig ville blive Formænd for Vigningsmændene i flere Distrikter; imod en Overbeholdelse i saa Henseende vil der imidlertid kunne raades Bod ved en Forøgelse af Antallet af Kommissionens Medlemmer, jfr. § 7.

ad § 2.

Det er fundet overflødigt, saaledes som i Loven af 1861, at optage en udtryffelig Bestemmelse om, at Vigningsarbejdet skal indledes ved Affattelsen af Mandtalslister; det skjønt nemlig ikke at kunne have nogen Interesse ved Lov at foreskrive, paa hvilken Maade de skattepligtige Borgere skulle udfindes, og en saadan Bestemmelse kunde desuden give Anledning til den Misforstaaelse, at en Person ikke kunde sættes i Skat, som ikke var optagen paa de omhandlede Lister.

Efter hvad ovenfor er bemærket om Bigtigheden af, at Selvangivelserne indkomme saa tidligt som muligt, er Fristen for deres Indgivelse faktisk til Udgangen af Januar Maaned. Som tidligere fremhævet, vil den langt overvejende Del af Skatteyderne være i Stand til inden denne Frist at opgjøre det forløbne Aars Indtægt, og den eneste ubetingede Virkning af, at en Selvangivelse ikke indkommer i rette Tid, vil jo ogsaa kun blive den, at Bedkommende ikke kan vente den i § 3 næstsidste Stykke omhandlede særlige Underretning, idet den i § 6 ommeldte Virkning ikke indtræder, hvis han for Vigningskommissionen godtgjør, at det ikke har været ham muligt at iagttage Lovens Frist. Da der imidlertid findes en Gruppe af Skatteydere nemlig dem, der ere pligtige at føre autoriserede Handelsbøger, om hvem det kan forudsættes, at de i Reglen ikke ville være i Stand til saa tidligt at opgjøre deres Nettoindtægt for det forløbne Aar, har man anset det for rettest for deres Bedkommende ved selve Loven at gjøre en Undtagelse fra den almindelige Regel.

ad § 3.

Naar et under en Indtægtsansættelse opstaaet Principspørgsmaal henvises til Vigningskommissionen, skal der ifølge det her foreslaaede desuagtet finde en foreløbig Ansættelse Sted, ligesom der for den, hvis Selvangivelse forkastes, af de i § 1 nævnte Mænd skal ske en Ansættelse af hans Nettoindtægt efter bedste Skjønnende. Som i det foregaaende fremhævet er dette begrundet i Hensynet til Dnskeligheden af en hurtig Tilendebringelse af og Fremlæggelse af Skatte- listerne.

ad § 4.

Denne Bestemmelse er en Overførelse til det foreliggende Lovforslag af den i Lov af 19de Februar 1861 § 14 givne Regel.

ad §§ 5, 6, 7 og 8.

De heri indeholdte Bestemmelser skjøntes efter deres eget Indhold, og efter hvad tidligere er anført, ikke at behøve nogen nærmere Motivering. Det skal kun bemærkes, at man har anset det for rettest, at det ved selve Loven slaaes fast, at Borgmesteren og Raadmanden for Magistratens 2den Afdeling skulle være selvskrevne Medlemmer af Vigningskommissionen og fungere i denne henseende som Formand og som Viceformand — noget, der faktisk altid har været Til-